

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER

školský časopis

Ilustrácia na obálke: Hana Vorobelová (9.A)

šk. rok 2020/2021

č. 30

OBSAH

OBSAH.....	2
Slovo na úvod.....	3
Marec – mesiac kníh	4
Knihy a dnešná doba	4
Veľká noc	6
Úvaha.....	9
Osobnosť triedy	9
Ako sa stať osobnosťou.....	10
Osobnosť.....	11
Próza.....	12
Vlak Duchov	12
Janko Hraško a cesta do knihy	13
Environmentálna výchova	15
Ostrov snov	15
Lesk.....	18
Xan, Amy a rybka	20
Snívam...splývam	22
Voda si to zaslúži.....	24
Pohľadnica.....	26
Čo by ti teraz povedal Svätopluk?.....	29
Reakcia na súčasnosť	33
Covid-19 trest	33
„Daj fotke príbeh“	34
Teplo pohľadu.....	34
Bábika z rozprávky	38
Zázračný dotyk	41
Slovo na záver.....	44
Zloženie redakčnej rady	45
Použité internetové zdroje	45

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

sme radi, že ste sa rozhodli otvoriť náš časopis a prečítať si, čo sme pre vás pripravili. V prvej polovici druhého polroka sa síce žiaci 2. stupňa naďalej vzdelávali dištančne, ale to neznamená, že si nenašli čas vyjadriť sa k zaujímavým témam či napísať umelecké texty, v ktorých ukázali, že ich fantázia pracuje v akýchkoľvek podmienkach. Môžete sa tešiť nielen na podnetné texty, ale aj ilustrácie, ktoré dokazujú, že na našej škole nájdeme žiakov, ktorí sa neboja experimentov.

Redakčná rada

Nguyen Ngoc Mi, 7.A

Marec – mesiac kníh

Hana Vorobelová, 9.A

Knihy a dnešná doba

Prečo je dôležité čítať v tejto dobe knihy? To si možno väčšina z Vás začala uvedomovať, no ja Vám to pre istotu pripomeniem. Je to už viac ako rok, odkedy začala prvá karanténa. Myslím, že to už každému lezie na nervy. Ľudia si s tým nevedia dať rady.

Väčšina z nás sedí do obeda za počítačmi, mobilmi či tabletmi a snaží sa sústrediť na online hodiny. Áno, online hodiny sú celkom o ničom. Chápem, že učitelia sa snažia tie hodiny vytvoriť tak, aby sme sa na nich niečo naučili, no pre nás je ťažké sústrediť sa. Vytvárajú nám poznámky, prezentácie či testy. Určite to majú ťažké. Snažia sa niekoho vyvolať, no dotyčná osoba sa tvári, že mu nejde mikrofón, kamera. Všetci sú ticho. Nevie mi si predstaviť byť na pozícii učiteľa. Mne táto online výučba úprimne nevyhovuje. Príde mi to, ako keby som sa učila skôr sama doma a dvakrát viac. Nie, že je to ešte jednoduchšie

než v škole. Nie je to to, čo to bývalo. Napríklad v škole sme sa mohli poradiť, porozprávať so spolužiakmi, smiať sa a zabávať. Teraz si väčšina z nás píše na sociálnych sieťach a realizuje videohovory, čiže sme väčšinu času za obrazovkou.

Treba to zmeniť! Preto je dôležité čítať knihy. Odtrhnúť sa od sociálneho sveta a vznášať sa nad fantáziou, ktorá sa skrýva v knihách. Je to asi najlepší spôsob, ako nebyť za obrazovkou. Ak nepočítam ísť von a hýbať sa.

Nina Pullmannová, 7.B

Nina Vašková, 9.A

Kniha, ktorú som čítala naposledy, bola klasika – Harry Potter. Avšak pre tých, ktorí túto sériu ešte nečítali, odporúčam prečítať. Okrem sveta mágie tu môžete vidieť aj dôraz na priateľstvo, rodinu atď.

Sára Chovancová, 8.B

Veľká noc

Anna Džáčárová, 7.A

V našej rodine začínajú veľkonočné sviatky na zelený štvrtok a končia na veľkonočný pondelok. V piatok máme pôst a nejeme mäso. V sobotu mamka uvarí veľkonočný syr, upeče bábovku a nachystá veľkonočný košík, ktorý ideme posvätiť do kostola. V nedeľu máme slávnostný veľkonočný obed. Najradšej mám veľkonočný pondelok, pretože idem šibať.

Marcos Štalmach, 5.B

Linda Kadaňková, 3.A

Jediná vec spojená s Veľkou nocou, ktorá sa tento rok nemenila, bolo chutné jedlo. Zo známych dôvodov sme najdôležitejší sviatok kresťanov slávili bez vzdialených príbuzných, veľkonočnú omšu sme sledovali jedine na obrazovkách a oblievačov sa ani neoplatilo čakať.

No obchody ostali otvorené. Vajíčka, paska, šunka a syrek nám preto nechýbali. Svätenie vymenovaných jedál charakteristické pre Bielu sobotu sme s pomocou vetvičky ihličnanu a svätenej vody zvládli doma aj bez nekonečného čakania v radoch zvyčajne v daždi, neznesiteľnom teple alebo chlade. V rohu najvyššej poličky sa ako každý rok našlo par nálepiek a nevyschnutých farieb vhodných na spestrenie škrupín. Abstraktné poňatie bolo pri väčšine správnu voľbou. Nemusela som sa obávať žiadnej nespokojnosti či výprasku. Vajíčka, ktoré zostali zelené aj po olúpaní, hladných oblievačov na veľkom tanieri nestrašili.

Keďže sú mužskí členovia v mojej rodine zastúpení len dvakrát, Veľkonočný pondelok som strávila v suchšom oblečení, teda aj väčšej pohode. Nepříjemnému prebudeniu

v podobe striekajúcej vody som sa napriek toľkým zmenám nevyhla. A ani s typickou nespravodlivosťou to nebolo inak. Keď babka poslala môjmu bratovi čokoládovú výslužku aj bez oliatia, neubránila som sa emancipovanému komentáru. Rodičia ma odbili pár vetami o neúcte, babka mi potajme vnútila veľa čokoládových zajačikov a peniaze na zmrzlinu a ja som bola opäť spokojná.

Pri sledovaní veľkonočnej omše z pohodlia obývačky ma nerušila tlačienica osôb ani občas zavýjaniu podobný spev nadšených dôchodkýň.

A nakoniec, nástup do školy po príliš krátkych prázdninách bol vďaka on-line výučbe o čosi miernejší. Ranné budenie rodičmi idúcimi do práce a nekonečné chystanie sa vymenil budík s peknou melódiou a jednoduché zapnutie počítača. V menej početných hodinách a domácom prostredí bolo možné vidieť odraz prázdnin.

Každé obmedzenie pandémie trvajúcou aj počas sviatkov som pohodlne premenila na pozitívum. Kiežby sa všetky nepríjemnosti dali pretvoriť niekoľkými myšlienkami prefiltrovanými cez ružové sklíčka! Neviem, či by bol svet krajší, no každopádne by sme si to mysleli.

Hana Vorobelová, 9.A

Natália Hartmanová, 6.B

Úvaha

Osobnosť triedy

Je nedeľa ráno, sedím pri hrnčeku kakaa a rozmýšľam nad tým, ako napísať úvahu na tému osobnosť v triede.

V myslí si položím otázku: „ Kto je vlastne osobnosť a ako ju vnímam ja? “ Každý z nás má predstavu, čo by chcel v živote robiť, aký sen by si chcel splniť. Osobnosť je človek, ktorý pomôže nielen slovom, ale aj skutkom. Pomáha rád a nezištne. Nevníma svet

na čierno-bielo, vníma ho cez lúče farieb. Všetko zlé je na niečo dobré, posúva ho vpred. Niekedy stačí milé, láskavé slovo, ktoré je balzomom na dušu, najmä ak sa človek cíti sám, smutne a neisto. Je nemám osobnosť v triede, tým nechcem nikoho uraziť. Mám len kamarátov, ktorých som si obľúbil. Ja im na oblátku posúvam svoj šibalský úsmev a závan energie pre nové dobrodružstvá mimo školy.

Kiežby mohol byť každý z nás osobnosť toho druhého, život na zemi by bol krásny! No aby sa to naplnilo, pred každým z nás je ešte dlhá cesta, cesta plná práce na samom sebe.

Maxim Potočný, 7.A

Ilustrácia: Katarína Garberová, 7.C

Ako sa stať osobnosťou

Stať sa osobnosťou nemusí vždy znamenať, že musíme byť krásni, populárni, moderne sa obliekať alebo neslušne rozprávať. Osobnosťou sa môže stať každý jeden z nás. Či už najpopulárnejší žiak ročníka alebo aj človek, o ktorom sme doteraz nevedeli, že medzi nami vôbec je. Presláviť sa môžeme rôzne. Napríklad, ak niekto pekne spieva, hrá na nejakom hudobnom nástroji, píše piesne alebo básne. Takto by sme sa mohli presláviť vo svete. Taktiež osobnosťami sveta sú rôzni herci, moderátori, politici a tiež, ako som už spomínala, speváci a hudobníci. Ale ako sa stať osobnosťou v triede?! Častokrát sa osobnosťami triedy stávajú ľudia, ktorí neslušne rozprávajú, neslušne sa správajú alebo zosmiešňujú druhých. Podľa mňa je osobnosť človek, ktorý niečo dokázal, je v niečom dobrý, má na niečo talent alebo je významný.

Každý jeden z nás má nejaký vzor zo sveta kultúry, umenia, hudby, atď. Môj „vzor“ je jedna americká herečka. Volá sa Meghan Ory. Veľmi sa mi na nej páči, ako sa dokáže vcítiť do roly, ktorú stvárňuje. Meghan je filmová herečka, ktorá účinkuje v seriáloch, filmoch, romantických filmoch alebo v drámach. Je veľmi sympatická. Je mi na nej sympatické to, že si vie urobiť srandu aj sama zo seba, a keď povie niečo, z čoho sa ostatní zasmejú, začne sa smiať aj ona.

Toto je môj vzor. A čo vy? Máte aj vy nejaký vzor, človeka, ktorého veľmi obdivujete a chceli by ste byť ako on? Každý jeden z nás je osobnosť, nezabúdajme na to. Nesnažme sa stať niekým, kým nie sme. Nemeňme sa kvôli ľuďom, ktorí nám zato nestoja. Ostaňme sami sebou, pretože to sme my a ak nás má niekto rád, tak mu je jedno či sme slávni alebo nie. To sme jednoducho my!

Emma Duchová, 7.A

Osobnosť

Každý človek na tomto svete je jedinečná osobnosť. Medzi nami žijú dobrí ľudia, úspešní, uznávaní, ale bohužiaľ aj takí, ktorí sú zlí, negatívni, často druhým ubližujú, takých ľudí nemá nikto rád. Podľa môjho názoru, každý človek by sa chcel stať osobnosťou, ktorú bude každý uznávať.

Návod na to, ako sa stať osobnosťou

v škole, v triede či vo svete, vari ani neexistuje. Myslím si, že človek sa má správať a konať tak, aby sa za svoje činy a skutky nemusel nikdy hanbiť a aby na neho boli jeho blízki a priatelia hrdí. Je veľa odvetví, kde človek môže presadiť svoj talent, stačí ho len správne rozvinúť. Takýto človek musí mať vzťah k ľuďom, aby si získal ich sympatie, rešpekt, dôveru, mal by byť pre druhých inšpiráciou a ísť príkladom.

Pre mňa sú veľkým vzorom moji rodičia. Vychovávajú ma a moje dve sestry najlepšie, ako vedia. Naučili ma slušnému správaniu, pomoci druhým ľuďom nezištným spôsobom, zodpovednosti, či už v škole, ale aj doma. Mamka mi vždy hovorí, že som jej pravá ruka, lebo sa na mňa môže kedykoľvek spoľahnúť. Budem sa snažiť aj naďalej v budúcnosti naplno využívať všetky vedomosti a zručnosti, ktoré som doteraz nadobudla a možno sa

aj ja stanem pre niekoho vzorom, osobnosťou, ktorú budú nasledovať. Nateraz však viem, že pre svoju rodinu už dobrou osobnosťou som.

Alexandra Karabinošová, 7.A

Ilustrácia: Sofia Petrovičová, 6.B

Vivien Ivanová, 7.A

Próza

Vlak Duchov

V lese za domom môjho kamaráta Mareka sú opustené koľajnice. Hovorí sa o nich, že je tam stále v noci počuť zvuky vlaku, ktorý tam kedysi dávno havaroval. Na internete som našiel, že tam bol most. Jedného dňa ten most spadol, keď tam išiel vlak. Vlak nestihol zastaviť a spadol dole do kaňonu. Nikto tú nehodu neprežil.

Jednej noci sme sa s Marekom rozhodli, že sa tam pôjdeme pozrieť, či tie povery sú pravdivé. Zobrali sme si baterky a mobily a išli sme do lesa. Bola tam tma, ale nakoniec sme došli na koľajnice. Išli sme po koľajniciach smerom ku kaňonu, kde kedysi bol most. Keď sme tam došli, začuli sme zvláštne zvuky, ako keby za nami išiel vlak. Otočili sme sa a uvideli sme žiarivé svetlo, ktoré sa blížilo. Uskočili sme z koľajníc a stáli sme, ako keby sme boli zamrznutí, nemohli sme robiť nič iné, len stáť a pozeráť sa. Ako sa to svetlo blížilo, videli sme, že je to vlak. Bol to ten istý vlak, aký tu kedysi dávno havaroval, ale bol nejaký čudný, bol priesvitný. Potom prešiel okolo nás a spadol dole do kaňonu. Spýtal som sa Mareka, či to videl tiež. On odpovedal, že hej. Nemohli sme to nikomu povedať, pretože by si mysleli, že sme blázni...

Tak sme išli domov. Ja ku mne domov a on k nemu domov. Po príchode domov som radšej rýchlo išiel spať. Na počudovanie som celkom dobre spal. Ale už som na to nikdy nezabudol!

Eduard Kušnir, 7.A

Alexandra Magdová, 7.C

Janko Hraško a cesta do knihy

Každý vie, že Janko Hraško len tak z ničoho nič nevznikol. Len čo sa narodil, hneď bol šťastný a rád, že je tento svet taký krásny. Keď ho však zazrela mamka, okamžite splasla rukami.

Zojka sedela v izbe a čítala knihu, ktorú už stokrát držala v rukách. Ale poviem vám, veľmi ju to nebavilo a ani kreslenie jej neprinášalo obvyklé potešenie. „Zoji, pod' mi pomôcť s cestom na pirohy!“ povedala mamka. Zojka sa potešila, že bude môcť pomáhať mamke.

Ale čo sa nestalo – knihu nechala ležať na zemi a potkla sa. „Aúúú!“ zaúpela, ale v tom okamihu spadla znova. Tentokrát sa nepotkla o knihu, ani o stôl sa neudrela, ale ocitla sa na čistinke vedľa rieky. Chcela sa vrátiť, no nebolo to možné. Vedľa nej kľačal chlapec, drobnejší ako kamienok. Zbieral popadané halušky. „Nie si ty náhodou Janko Hraško?“ opýtala sa ho Zojka. „Ako to vieš? Mňa pozná iba mamka a tato“, povedalo chlapčiatko. „U nás ťa pozná každý, si knižný ľudový hrdina a tvoj príbeh pozná každé dieťa na ulici.“ povedala Zojka a s prekvapením si sadla vedľa neho.

Janko sa poškrabkal na krku a po chvíli sa spamätal: „Mal by som ísť poorať pole, tato na mňa čaká. Ale ak chceš, môžeš ísť so mnou. Tato si ťa iste oblúbi“, povedal Janko a s chuťou sa rozbehol do ďaleka. Bežali cez lúku, kde rástli pestré kvety. Zastali pred ohradou, kde sedel Jankov ocko. Janko podišiel k bránke a otvoril ju. „Ahoj Janko, vidím, že máš kamarátku“, povedal Jankov otec, sediaci pod stromom. „Ako sa voláš, dievčatko?“ opýtal sa ocko. „Som Zojka, teší ma“, predstavila sa. „To som rád, že ťa poznávam“, odpovedal. „Pole je vaše, len ho pekne poorte“, dopovedal a s chuťou si vydýchol, ako keby mu to bolo jedno. Janko ani chvíľu nečakal, ale hneď skočil volovi do ucha. Ale Zojka, tá nebola drobná ako hrášok, aby mohla takisto skočiť volovi do ucha. Ona tú prácu urobila ručne. Bolo to namáhavé, ale práce sa len tak nevzdala. Janko po pár minútach vybehol z volovho ucha von a sadol si ockovi na ruku. „Tato môj, práca je urobená!“ povedal a obzrel sa za Zojkou. Zojka zosmutnela. Sedela pri plote a slzy jej tiekli po tvári. Čo ak tam zostane navždy? „Čo sa ti stalo?“ opýtal sa Janko. „Chcem sa vrátiť domov, ale bojím sa, že to už nepôjde“, odpovedala. „Neplač, viem, že aj ty máš rodinu, za ktorou sa chceš vrátiť“, povedal Janko a skočil Zojke do ruky. „Môžem ti pomôcť“, povedal a ukázal prstom na otvor v nebi. „Stačí, ak vystavíme schody a ty sa môžeš vrátiť domov“, povedal Janko a pustil sa do práce. „A z čoho chceš tie schody postaviť?“, pýtala sa Zojka zvedavo. „Zostali mi nejaké halušky, ktoré som nechtiac rozsypal. Tato ich jesť nebude, lebo sú od hlíny“, uvažoval Janko. „Z nich by sme mohli vytvoriť schodisko pre tvoju cestu domov“, zahlásil. Zojka s úsmevom súhlasila a spoločnými silami postavili halušky na seba.

„Ďakujem ti, Janko“, usmiala sa Zojka. „Aj ja ti ďakujem. Rád som ťa poznal, Zojka“, podotkol. „Mamka ma čaká, tak už pôjdem“, povedala Zojka a vybehla po schodíkoch z halušiek. Ocitla sa doma a bola rada, že stretla takého vnímavého chlapca s dobrým srdcom.

Zoja Zuzanna Mertová, 4.B

Alexandra Karabinošová, 7.A

Environmentálna výchova

Ostrov snov

Ako každé ráno som zbehla z druhého poschodia. Pred vchodom ma čakal Kubo.

- Čau! -
- Čau, konečne piatok! -
- Hej, máš dnes desiatu či peniaze? -
- Zastavíme sa v potravinách, máme dosť času. -

Jakubova mamka máva ako zdravotná sestra často nočné služby a nestíha pripraviť desiatu. Ako vždy, Kubo si kúpil obloženú bagetu a minerálku.

- Vieš, čo je to Bottle flipp? – spýtala som sa ho. Pokrútil hlavou.

- Aha! – chytila som fľašu za hrdlo, rozhojdala ju a prudko vyhodila. Fľaša urobila vo vzduchu kotrmelec a zastala na chodníku. Minerálka v nej zašumela.

- Wow! Aj ja to chcem skúsiť! - Kubo chytil fľašu za hrdlo, rozhojdal ju a prudko vyhodil. Fľaša urobila vo vzduchu kotrmelec a... dopadla do rieky.

- Fuuuha! – povedala som.

Kubo pokrčil plecami a pozrel na hodinky. - Veď je to len jedna fľaša. Radšej bežme, máme päť minút! –

Húf rýb plával v rieke už hodnú chvíľu.

- Môžem sa pridať? - ozvalo sa zrazu z ľavej strany. Všetky ryby sa pozreli tým smerom.

- Aká je pekná. Ako sa ligoce. Akú má zvláštnu farbu.– šepkali si. Ona sa len samolúbo usmiala.

- Kam idete? - spýtala sa.

- Za potravou! – odpovedal húf.

- Ja mám vyššie ciele! – povedala, oddelila sa od húfu a nechala sa unášať prúdom.

Ako putovala, všimla si, že sa okolie zmenilo. Rieka bola širšia, prúd silnejší a ryby väčšie.

- Stále som najkrajšia! – pomyslela si, keď sa poriadne poobzerala.

Čas plynul, voda plynula. Ryba sa ocitla v hlbšej a priezračnejšej vode.

- Kde to som? - spýtala sa, unášaná prúdom.

- V mori, v Stredozemnom mori... – odpovedali ryby jednohlasne. Svet okolo ryby sa zmenil. Už zďaleka nebola najväčšia, ani najfarebnejšia.

- Ale stále som originálna! Som jediná svojho druhu! –

- Jediná? To si nemyslím... – ozvalo sa spoza skál. Vyliezla odtiaľ chobotnica.

- Takých ako ty som videla už stovky. Dokonca som počula, že niekde za Atlantikom majú aj svoj ostrov. Ak budeš trpezlivá, tento prúd ťa tam odnesie. -

Rybe sa síce nepáčilo, že nie je jediná, ale zvedavosť bola silnejšia. Predbiehali ju skupiny rýb, niektoré krajšie, iné obyčajnejšie. Z jedného obzvlášť nevýrazného húfu k nej priplávala ryba. Bola celá tmavomodrá, takmer splývala s vodou.

- Kam to ideš? – opýtala sa jej a s obdivom si ju prezerala.
- Na ostrov pre vyvolených – odpovedala samoľúbo.
- Teeda... – zasnivala sa malá rybka – tam musí byť krásne.-

Na chvíľu zostalo ticho.

- A nemohla by som ísť s tebou? - opýtala sa rybka nasmelo.
- Hmmm, aspoň mi cesta rýchlejšie ubehne. Pod! –

Cesta bola dlhá a únavná. Striedali sa dni a noci, slnko a dážď, víchor a bezvetrie. Prúd ryby doniesol do Tichého oceána. Tu o ostrove vedeli všetci. Nehovorili o ňom ani nadšene, ani tajomne. V ich hlase bolo počuť varovanie.

- Dajte si pozor! Nechodte tam! Ten ostrov je nebezpečný! –

- Ále čo! Vedť tam žije toľko rýb! –

- Neotočíme sa radšej? – spýtala sa malá rybka s obavou. Všimla si, že čoraz viac rýb pláva opačným smerom.

- Teraz? Tesne pred cieľom? – opovržlivo sa na ňu zahľadela a odhodlane plávala ďalej.

Malá rybka sa rozhliadla. More bolo čoraz zakalenejšie a plávali v ňom rôzne predmety. Rybka si pomyslela, že je to potrava. Zopár kúskov ochutnala.

- Kde si bola? – spýtala sa krásavica po dlhom hľadaní svojej kamarátky. Malá rybka však neodpovedala. Mlčky ležala na boku, s pohľadom upreným do neznáma. Ryba sa však zahľadela ponad priateľku. Na obzore sa ligotal krásny ostrov

- Tu chcem žiť naveky! -

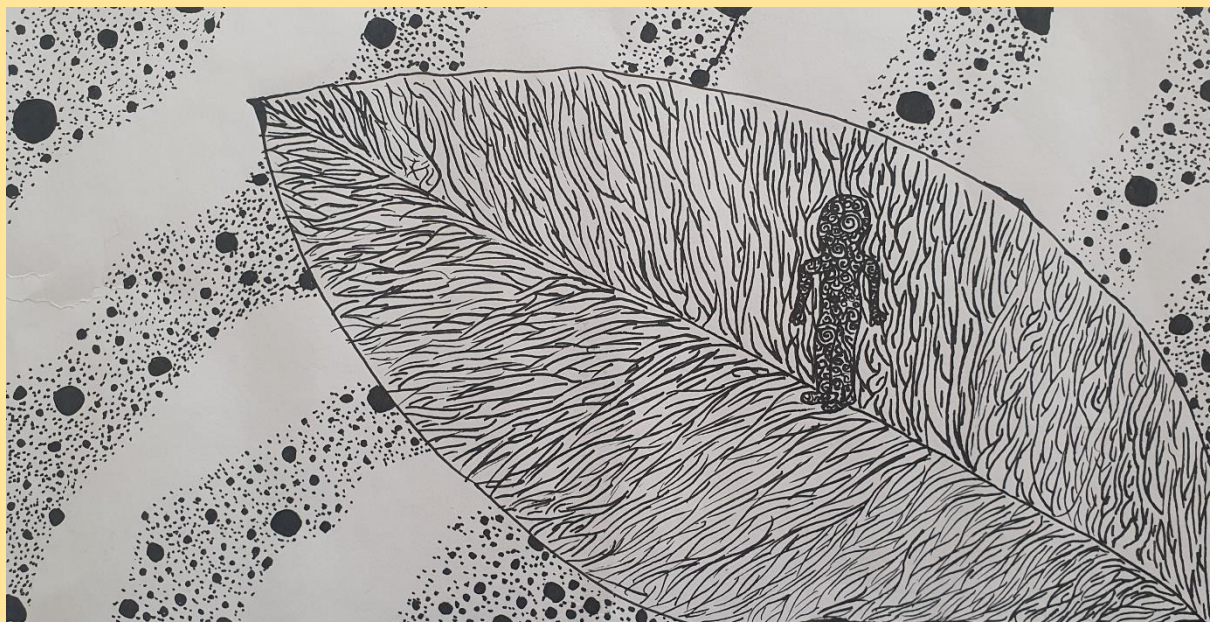
- Čau! –

- Čau! –

- Máš dnes desiatu či peniaze? –

- Desiatu a čaj v termoske. Cez víkend v telke dávali reportáž o plastovom ostrove v Tichom oceáne. Ktovie, kde skončila tá moja fľaša. –

Ema Michelčíková, 6.D

Dáša Lipovská, 7.C

Lesk

Bol nádherný slnečný deň. Vetrík trošku pofukoval. Stromy tvorili príjemný tieň. Deti sa radostne hrali na ihriskách a ja som sa práve vracala domov. Zrazu som uvidela množstvo poletujúcich bublín. Veľmi som sa potešila, pretože bubliny milujem. Predstavovala som si, ako ich všetky budem chytať a potom ich puknem. Keď som podišla bližšie, zistila som, že sú bubliny oveľa väčšie než bývajú všetky ostatné. Na moje prekvapenie ani neleteli hore k oblakom. Dokonca ani nepukali, ba niektoré sa len tak plocho kotúľali po zemi. Pripadalo mi to celé zvláštne. Niektoré bubliny tvorili dojem akoby boli pospájané najmenej tri dokopy. Až keď som bola pri nich úplne blízko, zastala som. Moje nadšenie pominulo. Bola som smutná, sklamaná a zároveň aj prekvapená. Od začiatku mi bolo jasné, že to nebudú klasické bubliny. Tie, po ktorých ostane na bunde mokrý fl'ak.

Viete čo to bolo? Boli to klasické plastové rukavice, ktoré nájdeme v obchode pri pečive. Dúfala som, že sa mi to iba sníva, že niekde je určite dieťa s bublifukom a okolo neho ďalších päť, ktoré budú bubliny pukať. Neskôr sa začnú pretekať, kto z nich pukne viac. Ich rodičia sa budú spoločne smiať, akí sú rozkošní. Však márne. Deti tam síce boli, ale ani jedno nemalo v ruke bublifuk. Vtedy to všetko pominulo. Pochopila som, že môj zlý sen je naozaj realita. Hoci som sa ponáhľala a nemala pri sebe nič, kde by som odhodené

rukavice dala, išla som aspoň pár pozbierať. Pri mojich snahách zodvihnúť ich vietor mnoho odviaľ o niekoľko metrov ďalej. Napriek tomu som niektoré stihla uchmatnúť.

Pohľad som presunula k obchodnému centru. Vychádzajúci ľudia vyhadzovali plastové rukavice do koša, avšak z tých smetných nádob, ktoré nemajú nijakú pokrievku alebo aspoň striešku, ich vietor rozfúkal a odnášal po celom blízkom okolí. Niektorí sa ich snažili zodvihnúť, ale márne. Zvláštny pohľad. Dávať sa na to, ako namiesto bublín poletujú po tráve plastové rukavice. Navyše to je nebezpečné, keďže o pár desiatok metrov ďalej je ihrisko. Malé deti chcú veci spoznávať. Touto cestou chodia aj tety so psíkmi. Nevieť si ani predstaviť, čo by sa stalo, keby to malé dieťa alebo nebodaj pes dali do úst.

Najhoršie je, že to je miesto, kde to nie je až také zlé. Pred mnohými obchodnými domami je to oveľa horšie. Keď som sa vrátila domov, mala som predsa len dobrý pocit. Vedela som, že aj keď máličko, ale aj tak som pomohla. Nakoplo ma to k tomu, aby som v budúcnosti, keď niečo, čo patrí do koša uvidím na zemi, zdvihla a hodila, kde to patrí.

Aj keď som mala zlý deň, táto malá pomoc našej planéte mi ho zlepšila. Zabudla som na všetky veci, čo ma trápia a myslela som len na to, akou ďalšou vecou pomôžem k záchrane.

Emma Duchová, 7.B

Natália Kroláková, 7.B

Xan, Amy a rybka

Xan už niekoľko hodín sedela v dusnom aute. Jej mladšia sestra Amy, talentovaná plavkyňa, sedela vedľa nej. Šoféroval otec. Mama s nadšením pozorovala okolitú prírodu. Boli letné prázdniny. Celá rodina smerovala k moru, napriek jej protestom.

Už pár rokov sa venovala environmentálnym problémom. Chodila na krúžok a ako dobrovoľník sa vždy zúčastnila na každej akcii, ktorá mala pomôcť prírode. Minulý rok dokonca sama prednášala na univerzite v rámci projektu, do ktorého sa jej škola zapojila.

Neskoro večer dorazili do cieľa. Kým čakali na recepcii hotela na kľúče od izieb, Amy ešte stihla podísť k automatu. Hodila mincu a vzala si nejakú fialovú plechovku s obrázkom ananásu.

Vošli do malej obývačky spojenej s kuchyňou. Amy dopila a vyhodila plechovku do koša. Sestra na ňu nesúhlasne pozrela: „Plechovky sa recyklujú. Recyklačné nádoby sú v hale.“ „Fakt? Ja som si ich nevšimla. Ale hala je dole, nechce sa mi. Okrem toho, jedna plechovka nikomu neublíži,“ odvrkla. „To si hovoria všetci a pozri, v akom stave je planéta!“ vyhrkla Xan. Často sa Amy snažila dohovoriť. „Ľudia musia zmeniť postoj, inak naša planéta dlho nevydrží.“ Táto téma spôsobila prudkú a hlučnú hádku. „To je tak, bojujem za planétu a všetci sú nadšení, len moja rodina nie,“ pomyslela si nahnevaná Xan.

Prvý deň na dovolenky sa vybrali na pláž bez raňajok. Otec trval na tom, že v bufete na pláži si kúpia niečo lepšie ako v jedálni. Na pláži nakoniec popíjali pochybnú tekutinu. Samozrejme, okrem Xan, ktorej vadili plastové poháre. Potom, čo chvíľu plávala a videla igelitové vrečko usadené na dne, sa rozhodla, že opaľovanie bude lepšie. Zlá voľba. Ešte večer jej mama podávala mastičku na popáleniny.

Na ďalší deň Xan zavrhla plávanie aj opaľovanie. Rozhodla sa, že pomôže. Ostala v izbe. Asi o hodinu bol výtvar hotový - *Recyklačné nádoby-pomôžte planéte!* Zišla do haly s papierom a páskou. O pár minút visel jej nápis na stene pred nádobami. Dúfala, že takto si ich ľudia všimnú.

Večer sa rodina zišla v apartmáne. „Ako sa plávalo, došla si ďaleko?“ Pýtal sa otec Amy. Tá odpovedala až potom, keď dopila ďalší džús. „Áno, veď musím trénovať na

šampionát.“ odvetila so silným úsmevom, ktorý Xan nechápala. Akoby si na niečo spomenula. „Keď sme pritom, večer si pôjdem zabehať.“ Dodala po chvíli a išla dole do haly vyhodit' plechovku. „Divné,“ pomyslela si Xan.

Amy bola preč polhodinu. „Asi pôjdem za ňou, už je neskoro,“ vyhlásila Xan čím prekvapila sama seba. Vzhľadom na ešte stále spálený chrbát sa veľmi pomaly postavila a obliekla. Nevedela, kde jej sestra išla, tak to skúsila na pláži. Naozaj tam bola. Len stála a pozerala...

Amy si svoju sestru všimla, až keď prišla blízko k nej. Jej prítomnosť ju prekvapila. Teraz chcela byť sama. Ale fakt, že za ňou prišla, aj keď nemusela, ju prinútil nechať ju tu a nie ju odohnať. Zrejme pôsobila dosť hlúpo zízanim na more a postávaním na pláži. Ale práve Xan nechcela povedať, prečo je tu. Prečo zrazu išla behať, hoci to nikdy nerobila.

Večer sa Xan rozhodla porozprávať sa so sestrou. „Čo sa deje, Amy?“ zaujímalo ju. „Vieš, Xan...“ spustila Amy, ktorá sa rozhodla všetko vyklopiť. „Dnes som plávala naozaj ďaleko. Až za bóje. Chcela som sa vrátiť, ale uvidela som malú oranžovú ryбку. Zasekla sa v priesvitnej plastovej dóze. Priplávala som k nej a dózu otvorila. Rybka okamžite unikla. Uvedomila som si, koľko rybičiek som zabila, keď som nerecyklovala odpad, ako si vrela.“

Odmlčala sa.

„Toto dokázala malá rybka?“ pomyslela si Xan. Ohúrená, nadšená a neschopná slova.

Liliana Fabianová, 7.C

Ilustrácia: Jakub Klučiar, 5.B

Snívam...splývam

Steblá trávy predstihli tvrdosť betónu. Vytlačili ho z javiska neustáleho mestského predstavenia, čím očistili aj môj povrch od nič neprinášajúcej fádnoti ľudských stôp narúšajúcich to pôvodné. Prechod k prírodným bojovníkom, ktorí si svoje miesto statočne udržali - zachovanej vône trávy, kôre a tichému ovzdušiu - ma každý deň uchváti o čosi viac.

Kráčam popri rieke. Je taká tenká, že by som ju neváhala označiť ako riečku, no majestátnosť jej valiacich sa vlín mi toto právo berie. Suché steblá pletúce sa pomedzi prsty niekedy ovlaží zatúlaná kvapka. Vánok zrýchli môj krok aj trepotanie trávy. Stromy povedľa sú každým krokom väčšie, akoby ma chceli pripraviť na ten, na ktorý vždy hľadím najdlhšie. Nie je to môj cieľ, lebo ten je každá zachytená častica obohacujúca moje vnútro.

Meno Môj strom sa mu dať neodvážim. Neohrabane si prisvojovať to, čo patrí len prírode, si ľudstvo zvyklo už dávno a ja chcem odchyľujúci sa článok predstavovať aj naďalej. Jemnosť najtenších vetvičiek sa ako jeden celok plynule spája s drsnou kôrou najhrubšieho kmeňa. Vedľajšie mravenisko mi neprekáža. Sadnem si opretá o strom. Zospodu ma obklopí mäkkosť a na bosých nohách zacítim hmýrenie hmyzu. Dotknem sa lepkavej miazgy. V línii zlatistej živice spoznávam tok rieky, ktorej zurčanie ešte sem-tam začujem. Kvety, tráva, listy a konáre nado mnou splývajú v zlatistej žiare pomaly zapadajúceho slnka. Prižmúrim oči. Zlatistá sa zmenila na oranžovú. Zábleskov je menej. Farbu lupeňov a stoniek teraz vidím presnejšie, vytŕčajúci povrch odrážajúci biely lesk však určiť neviem. Je to najžiarivejší prvok v okolí, z ktorého posledné lúče nenásytne vysávajú ponúkanú energiu.

Slnko zmizne, žiara medzi trávou stmavne. Cudzí prvok musím okamžite preskúmať. Keď podídem k predmetu, môj snivý výraz sa hneď zmení na zamračenosť. Sklenenú fľašu nemôžem aj napriek jej zelenej farbe na zemi prehliadnuť. Je neporušená, povedľa nie sú črepiny. Ako drzo narúša čistý pokoj prírody - zdroj toľkej radosti! Mám chuť hocičo skríknuť, len aby som zo seba dostala ten hnev, no keď si uvedomím možné následky, ostanem ticho. Zvrátené obočie na tvári zotrvá. Fľaša je pomerne čistá, takže si neprítomnosť platenej tašky vo vrecku nevyčítam a s miernym opovrhnutím ju zdvihnem za hrdlo. Môj krok je cestou späť rýchlejší, pretože aj keď je jarná noc teplá, rodičom sa samostatný pobyt ich dieťaťa vo večernom meste nepozdáva. Nechcem sa zbytočne zdržiavať, fľašku sa rozhodnem vyhodiť až doma. Výčitky rodičov ma unavia viac ako som čakala. Po zatvorení očí ležiac v posteli ich už o pár sekúnd znova neotvorím. Ďalšia nezvyčajná skutočnosť.

Ráno zazriem na podlahe fľašu. Rozpomenúť si mi trvá trochu dlhšie. Pohyblivé obrazce na parketách podobné tým z kaleidoskopu tvorené rannými lúčmi mi na niekoľko minút ovládnu myseľ, spomalia uvažovanie. Spomeniem si, no po vstaní z postele nezamierim ku košu. Sklo predvádzajúce svetelné divadlo plné nečakaných zvrátov nehodlám v strede predstavenia prerušiť. Nápad mi do hlavy vbehne bez uvažovania. Vyčistenú fľašu dozdobenú motúzom a korálikmi stihnem na jej miesto položiť tesne pred opätovným vykuknutím slnka.

Dámy a páni, predstavenie sa začína! Podlaha za fľašou po roztiahnutí opony oživa spoločne s celým publikom - mnou a predmetmi v izbe. Fľaša, ktorú som vnímala ako nehorázneho narušiteľa všetkého kvitnúceho snažiaceho sa vytrvať v boji, teraz tichú izbu napĺňa radostným ovzduším. Poryvy svetelného tanca cítim na pokožke. Zavriem oči, opriem sa, obklopí ma mäkkosť. Tú zeleň teraz cítim všade naokolo. Prekvitá vo mne štekľivými pohybmi.

Hana Vorobelová, 9.A

Ilustrácia: Hana Vorobelová, 9.A

Voda si to zaslúži

Autobus už čakal pred dverami školy. Doma som si ráno ešte stihla zbaliť vodu, desiatu a pre istotu náhradné oblečenie. Plán na dnešný deň je výlet k priehrade Ružín a ako bonus je sľúbená opekačka. Mama mi pri odchode na poslednú chvíľu pribalila dve špekáčiky a kečup. Ešteže to stihla. Inak by som na všetkých len závistlivo hľadela a v kútiku duše im závidela.

Vošla som do preplneného autobusu a sadla si k môjmu parťákovi a kamarátovi na život a na smrť. K Adamovi. Ten do mňa z celej sily drgol, ako má vo zvyku. Ale tentokrát mal na to dobrý dôvod. Chcel mi ukázať nového hosťa, ktorý má ísť pravdepodobne s nami. Autobus naštartoval. Host', vlastne hostka, sa zdvihla zo sedadla a začala sa predstavovať do zle ozvučeného mikrofónu. Bola to slečna zo združenia pre ochranu prírody. Na úvod nám povedala, ako sa k prírode máme správať a správne ju chrániť. A keďže má byť opekačka, rozprávala aj o zakladaní ohňa, vyhadzovaní smetí a podobne. Cesta do Margecian zbehla celkom rýchlo. Niekoľkokrát som túto obec už navštívila, pretože tu mám príbuzných z otcovej strany. Ale nikdy som sa nebola pozrieť priamo pri vode. Vystúpili sme hromadne z autobusu a pešo prešli cez most ponad priehradu. Cestou nám ochranárka povedala, že do priehrady Ružín sa vlievajú dve rieky - Hornád a Hnilec. Všetci sa okolo seba pozerali cez ružové okuliare. Na okolie, lúky, lesy a dedinu. Naklonila som sa cez zábradlie mostu, aby som videla vodu. No pohľad nebol vôbec príjemný.

Všetkým to bolo jedno, ale mne to pripadalo ako čistá katastrofa. Dorazili sme na miesto a posadali si do kruhu na drevené lavičky, okolo ohniska. Každý z nás si vybral občerstvenie, vodu a poniektorí aj niečo sladké. Smeti sme mali hádzať do vopred pripravených vriec. Do žltého plasty, do čierneho zmiešaný odpad a do zeleného sklo. Najprv sme za úlohu dostali najst' nejaké malé drevené konáre alebo palice, vhodné na opekanie. Urobili sme si z toho menšiu súťaž. Ja s Adamom sme nazbierali najviac konárov. Pani učiteľky, autobusár a ochranárka prírody nám pomohli narezať si špekáčky a bezpečne založiť oheň, aby sme nič nepodpálili a nespôsobili žiadne zbytočné škody. Vo vzduchu bolo cítiť príjemnú vôňu. Vodič autobusu si so sebou zobral gitaru, a tak ňou všetkým vyčaril úsmev na tvári a hlavne príjemnú atmosféru.

No príjemná nálada a úsmev na tvári mi zmizol, keď som videla Adama, ako vyhadzuje smetie z jeho batohu do vody. Išla som za ním a vysvetlila mu, že takto sa k prírode správať nemôže a spýtala som sa ho, či vie, ako dlho trvá, kým sa tie odpadky rozložia. Prikázala som mu, aby ich naspäť pozbieral do batohu a šiel ich vyhodiť do vriec. Táto situácia bola aj na niečo dobrá. Rýchlo som bežala za ochranárkou prírody a spýtala sa jej, či by bolo možné, aby sme zorganizovali ďalšiu súťaž v zbieraní odpadu. Môj nápad sa jej veľmi páčil. Našťastie, pre každý prípad, mala v ruksaku rukavice, ktoré nám rozdala.

Znovu sme sa rozdelili do dvojíc. Ako inak, bola som v dvojici s Adamom. Pani učiteľky videli na tvárach žiakov opak nadšenia, a tak ich motivovali malými jednotkami. To nezabralo úplne, ale reptanie niektorých nebolo počuť cez radostný spev. S Adamom sme začali najprv na lúke, kde bolo smetia dosť. Potom sme sa presunuli k priehrade. Tam bolo odpadu trikrát viac.

Na záver výletu sme sa s Adamom ponúkli, že do školského časopisu napíšeme zážitok z dnešného dňa. Zahrnieme tam aj súťaže a ponaučenie o tom, že prírodu treba chrániť a neznečisťovať ju. A pridáme aj výzvu na ďalšiu upratovaciu akciu!

Klára Vaščáková, 9.A

Pohľadnica

Na pláži nebol nik. Po dlhej prechádzke som si nachvíľu sadla za pár stromov, ktoré rozdeľovali vyludnenú pláž a rušné mesto a porozhliadala som sa po okolí. Vtom som ju zbadala. Blízko pri mori sedelo malé dievčatko. Mohlo mať štyri roky. Vedľa seba mala položené malinké slabo modré vedierko naplnené sivastým pieskom a v ňom zapichnutý odlomený kus konára. Jej telo bolo zahalené v asi o tri veľkosti väčšom tielku ružovej farby s drobnými bielymi bodkami. Ramienka tvorili šnúrky zviazané mašličkou. Látka bola vyblednutá. Bolo celé od mokrého piesku. Spodok odevu tvorili iba silno žlté plavky. Kombinácia farieb mi pripomínala dovolenku v Grécku. Vtedy som bola veľmi malá, ale nejaké spomienky sa mi vryli do pamäti. Moja mama neustále nosila na vlasoch šatku rovnakej farby.

Dievča bolo ku mne otočené z profilu. Zhrbene sedela pri svojom vedierku a presypávala piesok cez prederavené sito. Keď jej v site ostali hrudky piesku, jej psie šikmé oči sa rozťahli ešte viac, pretože sa pod pieskom ukrývali mušle vo veľkosti koráliku. Tvrdo vyzerajúce polodlhé čierne vlasy mala zopnuté v nízkom vrkoči, ktorý vyzeral na rozpadnutie a jej trocha vyššie čelo zakrývala ofina končiaca až na spodnej strane jej obočia. Na pravej strane hlavy mala stredne veľkú žltú sponku. Asi mala za účel držať vlasy pohromade, no teraz jej len jemne visela vo vlasoch. V okolí bolo ticho. Bolo počuť iba jemný, monotónny a uspokojujúci zvuk vln.

Všetku pozornosť som venovala dievčatku. Rozmýšľala som, či sa jej mám ísť prihovoriť, pomôcť jej nájsť rodinu, keby bola náhodou stratená. Zrejme by som ju len vyľakala a možno by mi aj tak ani nerozumela. V hlave som si k nej priradila meno Anna. Presne ako moja babka. Mala dokonca aj rovnakú farbu očí. Čiernu ako uhoľ. Babke sa jej farba očí nepáčila. Pripomenulo mi to príhodu z jej detstva, ktorú mi stále vravela. Stále, keď jej strýc prišiel ráno na návštevu, zo srandy vravel, že si má ísť umyť oči, pretože ich má špinavé. Keď cez sito precedila všetok piesok, vstala a sadla si o dva kroky dopredu. Zamračila sa. Vyzeralo, že začne pršať. Scenérií to dodalo dramatický dojem.

Začula som divný zvuk. Po chvíli som prišla na to, že zvuk nepochádza od nejakého zvieraťa, ktoré sa ukrýva za mnou v stromoch, ale z môjho brucha. Veď už od obeda som nič nejedla. Chcela som odísť, ale nemohla som. Cítila som nejakú zvláštnu povinnosť dávať na dievča pozor. Spoza mrakov začalo svietiť slnko na pravú časť pláže, no taktiež začal fúkať síce teplý, no silný vietor. Ten so sebou doniesol aj hrozný zápach, ktorý som cítila aj predtým, ale len veľmi jemne, no teraz to bolo priam neznesiteľné. Pozrela som sa doprava a skoro som neverila vlastným očiam. Vysoká kopa odpadu. Vietor sa začal stupňovať. O malú chvíľu sa predom mnou vo vzduchu voľne vznášali mikroténové sáčky a rukavice. Nižšie k zemi sa ťahali prázdne plastové fľaše a plechovky rôznych značiek, veľkostí a farebných kombinácií. Vo vzduchu sa vírili obaly od jedál. Nemožno zabudnúť jednorazové vidličky, lyžičky a nože, detské plienky, plastové slamky a kartóny od mlieka či džúsu, plastové stoličky a mnoho ďalších objektov z každodennej potreby, vyrobených z nerecyklovateľných materiálov. Víchrice nečistôt. Spoločne s vetrom sa zosilňovala aj intenzita zápachu. V pozostatkoch morských tvorov bolo vidieť sáčky a slamky, ktoré si zvieratá pomýlili s potravou. Pohľad nebol vôbec príjemný.

Anna si ešte stále presypávala piesok.

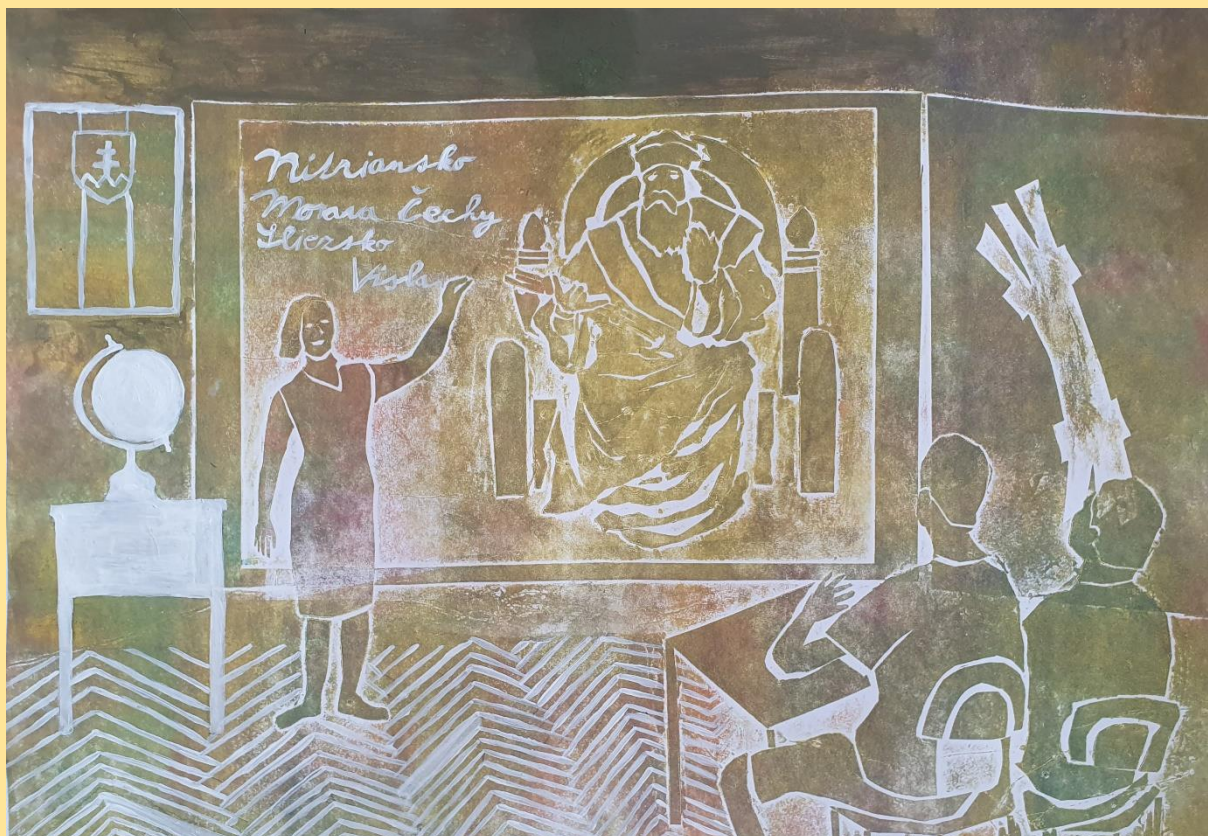
Aj tak by sa dala opísať pohľadnica z pláže Murunda v Indonézii.

Nina Vašková, 9.A

Daniela Beňová, 6.A

Čo by ti teraz povedal Svätopluk?

Nina Vašková, 9.A

Upozornenie: Toto je pre veľmi zvedavých alebo veľmi znudených čitateľov. Ostatným čitateľom sa neodporúča z dôvodu bláznivého obsahu.

Tak, už je to tak. Máme tu Coronavírusovú dobu. Aaaaaaaach, nie, to je deprimujúci začiatok. Nie, začnem inak.

Takto.

Stalo sa Vám niekedy, že keď ste niečo robili a preblesklo Vám hlavou: „Čo by mi na toto povedala mama?“ alebo „Ach, keby ma sestra teraz videla, asi ma zaškrťí.“ Niečo v tom zmysle. Možno, keď ste robili niečo zakázané. Alebo, keď ste robili niečo skvelé, za čo by na Vás daná osoba bola hrdá.

Ale napadlo Vám niekedy, čo by Vám povedal Svätopluk pri tejto Corone? Áno, naozaj myslím *toho* Svätopluka z Veľkej Moravy.

Možno Vám to napadlo niekedy, keď ste zomierali od nudy. Alebo, keď ste len tak rozvíjali rôzne “pravdepodobné” teórie. Preto stojí hore upozornenie. Toto je tak trochu

bláznivá téma, ale veľmi zaujímavá. Veľmi zaujímavá. Pre tých milovníkov dejepisu, ktorým meno Svätopluk nič nehovorí, mám tu jeho zjednodušený životopis.

Žil v 9. storočí. Bol vládca Veľkej Moravy. Potom tam bolo veľa hádok s Rastislavom (Svätopluk bol jeho synovcom). Nakoniec ho Svätopluk predal Ľudovítovi Nemcovi. Ten sa mu poďakoval tak, že ho obvinil a uväznil a dobýval Veľkú Moravu. Potom Slovania povstali na čele so Slavomírom. Ľudovít Nemec Svätopluka pustil pod podmienkou, že mu pomôže zastaviť Slavomíra. Ale ten sa k nemu pridal a spolu porazili Frankov (v podstate boli Frankovia ľud toho milého chlapíka, ktorý uväznil Svätopluka).

Viem, že som povedala, že je to životopis, ale po Svätoplukovej smrti sa tiež veľa stalo. Vlastne nie. Veľkú Moravu rozdelil medzi Mojmíra II. a Svätopluka II a Predslava ("Aké to krásne mená").

Legenda o Svätoplukových troch prútoch je dobre známa. Pomocou nich ukázal synom, aká dôležitá je jednota. Lebo v jednote je sila, vraj.

Čo by nám povedal Svätopluk v tejto ťažkej dobe. No tak to je ťažké povedať. A máme tu hneď niekoľko dôvodov. Tak po a) Svätopluk vôbec netušil, čo je to Corona a ani to, že o takých 12 storočí tu bude pandémia, po b) nie je známy žiaden jeho výrok, ktorý povedal v podobnej situácii a po c) máme minimálne poznatky o jeho povahe a po d) nežije, takže nie je možné sa ho opýtať.

Tak, ale môžeme sa pokúsiť zistiť to. Ale je nutné spomenúť, že je to všetko v hypotetickej rovine. Skúsime to s psychológiou. Najprv sa pokúsime odhadnúť jeho vlastnosti. Dalo by sa povedať, že bol vypočítavý a schopný (taký dobrý politik musí byť). Vedel byť ziskuchtivý (odovzdal Rastislava Ľudovítovi Nemcovi miesto toho, aby sa pomstil za to, že ho chcel zavraždiť). Česť pre neho neznamerala veľa (nesplnil podmienku, pod ktorou ho Frankovia prepustili).

Okrem toho to bol veľmi prísny otec, málokto vie, že tie tri slávne prúty jeho synovia neznášali. Možno si domyslíte prečo.

Takto by sme mohli písať ešte hodnú chvíľu ale po a) nechce sa mi písať a Vám sa to nemusí chcieť čítať a po b) toto nám na začiatok stačí.

A ešte ku jeho vlastnostiam môžeme pripísať...ehm...pardon moja nedostatočná slovná zásoba sa ozvala. Voči svojej krajine (teraz myslím Veľkú Moravu) bol lojálny, verný, oddaný, roduverný? Niečo také. Dúfam, že ma chápete a že tu nekokcem zbytočne.

Takže sme si Svätopluka dôkladnejšie preverili. Možno ste toto už brali na dejepise (ak áno a takto to robíte pri každom panovníkovi, rada by som vedela niečo o Márii Terézii).

Teraz si to zhrnieme : schopný, vypočítavý, ziskuchtivý.

Ponúkam svoje závery. Samozrejme, mohol povedať aj niečo celkom iné. Je nemožné presne ho odhadnúť. Ak som sa trafila aspoň trochu, budem rada. Ale to sa už nedozvieme.

Ak by Svätopluk bol politikom, krajine by asi povedal niečo v zmysle: „Nevzdávajte sa! Ak by ste sa teraz vzdali, zradili by ste tým svoju rodinu, svoj národ (alebo niečo podobne otrepané, čo s obľubou rozprávajú politici)!“ Napríklad.

Ak by bol Svätopluk hlavou rodiny, možno by povedal: „Náš obchod s ponožkami nesmieme zatvoriť! Bude ďalej fungovať a živiť nás. Len ho podriadime momentálnej situácii.“

Ak by Svätopluk bol otcom, tak by svojmu synovi povedal: „Neboj sa, ak nevieš ten príklad. Neviem ho ani ja (nemožno mu to vyčítať, v 9. storočí nebol čas na rovnice), ale keď pôjdete konečne do školy a prestanete mi tu liezť na nervy, učiteľka vám to vysvetlí. A do tej doby...spýtaj sa Googlu.“

Podstatou je, že každý si na základe faktov môže vytvoriť vlastný záver. Toto nie je exaktná veda. Všetky možnosti sú správne, lebo nie sú dôkazy o opaku.

Tak či tak, Svätopluk by určite nechcel, aby jeho bývalý ľud (mohli by sme to tak povedať, či?) skolil nejaký vírus. Samozrejme, táto situácia je vážna, ale Svätopluk by povedal: „Ani sa neskúšajte vzdáť!“

No hej, povedal by to, keby ešte žil.

Niečo je ale isté. Svätopluk by Vás povzbudil! Preto sa nesmieme vzdávať! Tak, dobre som to povedala, nie? Jedna moja kamarátka by bola na mňa hrdá.

Lilana Fabianová, 7.C

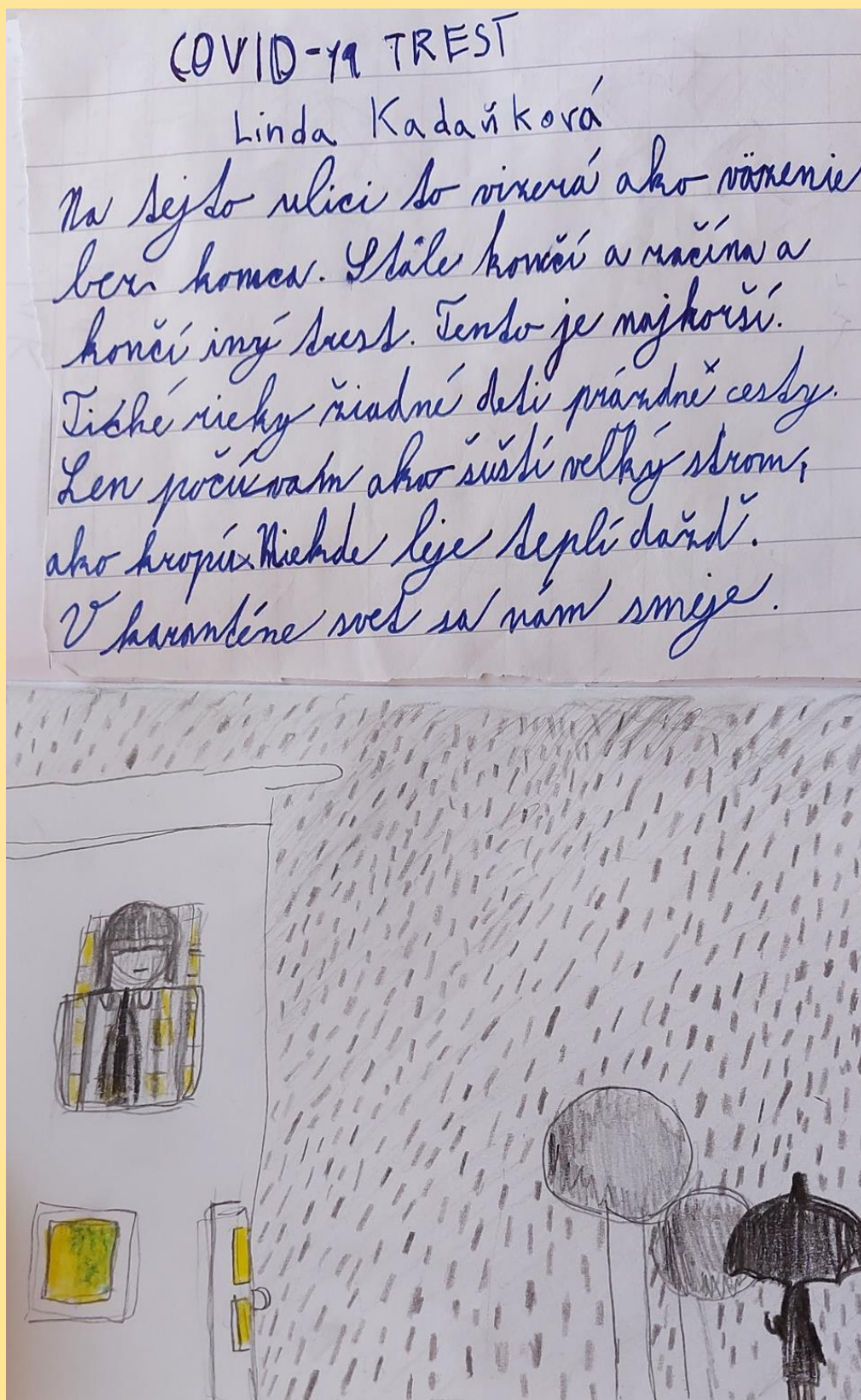
Klára Vaščáková, 9.A

Hana Vorobelová, 9.A

Reakcia na súčasnosť

Covid-19 trest

Linda Kadaňková, 3.A

„Daj fotke príbeh“

Teplo pohľadu

„Do hospicu si akvárium vziať nemôžeš, nemám čas otravovať riaditeľa tvojimi detskými túžbami. Iste má všetkého aj tak cez hlavu,“ naposledy povedal nahnevaný syn zvýšeným hlasom nedbajúc o starkého zronenú tvár a zavrel za sebou dvere. Dedko podišiel s nádejou na odplašenie chmúrnych pocitov podopierajúc sa o krivú paličku bližšie k akváriu. Svetlo mihotajúce sa v oranžových rybičkách a lадných vlnkách naňho pôsobilo radostnejšie ako zvyčajne. Zo synovho pohľadu sa pomaly vytrácalo, takže teraz vítal každú pripomienku na *jej* iskrivé oči plné nehy s väčšou vďakou.

Umelé rastliny sa svojím vlnením podobali pohyblivej hladine ukrývajúcej drobné stvorenia s čiernymi očkami, ktorým tak rada hádzala semiačka potravy. Sledoval klesajúcu odrobinku nasledovanú veselými plutvami neprestajne oživujúcimi obdĺžnikový priestor tekutosti. Stále sa okolo nového predmetu takto zhŕkli, ale pohybmi mu čoraz častejšie pripomínali iba *jej* pokojnú dlaň dobrotivo púšťajúcu spomedzi prstov pár

omrvínek. Vždy im chcela prisypať o niečo viac, a aj keď sa jej ho prosíkaním nepodarilo presvedčiť, do vody potajomky ďalšiu štipku vhodila. Keď si to po niekoľkých úspešných pokusoch všimol, v duchu sa zasmial svojmu hundraniu a naoko nahnevane ju pristihol pri čine. Skončilo to nezadržateľným smiechom a vyhýbaniu sa zlovyku bezdôvodnej mrzutosti.

Rybičky boli viackrát vystriedané, čo mu však nebránilo vidieť pri nich dlaň milovanej v obklopení vody takmer priesvitnú, hrajúcu sa s trblietavými telíčkami. Zodvihla k nemu zrak. Milujúcim očiam sa v žiarivosti nevyrovnali ani najzlatšie šupiny. Aj keď mu bolo v ponorení do spomienok rovnako dobre ako rybkám v priesračnej vode, balenie muselo pokračovať. Nebolo toho veľa - oblečenie, hygiena a pár drobností - ale chcel sa zbaliť sám, cítiť sa do opustenia synovho domu ako sebestačný dospelý človek. Potom už nebude potrebné nič predstierať.

Odchod bol nevyhnutný - zdravotný stav sa mu po smrti manželky zhoršoval, nádej dávno vyprchala. Potreboval posledné mesiace prežiť opatrovaný s odbornou starostlivosťou, v pokoji a bez hádok. Opatera, ktorá mala prísť, bola však dôležitejšia ako s tým spojené odborné znalosti. Hlavne láskavé zaobchádzanie a ochotu pomôcť v dome zaneprázdneného potomka nenachádzal a nemý boj bez videnej možnosti na zmenu musel skončiť.

Pri bezradne nesrdečnom lúčení starkému neležalo na srdci nič okrem pohodlia rybičiek. Syn s rodinou odchádzali z parkoviska zahrňovaní nespočetnými radami a príkazmi. Väčšina z nich vyfučala nedočkavcom nasadajúcim do auta v momente prvého úniku dymu z výfuku rozbiehajúceho sa motora.

Počas prvých dní v zariadení sa cítil ako v obklúčení hmlou. Všetko bolo nové a zvláštne, aj keď predsa úplne prirodzené, hlasy k nemu doliehali zďaleka. Akoby po rokoch žitia v čiastočnej osamelosti sprevádzaný najmä vlastnými myšlienkami nevedel znieť náhle, zato osviežujúci obrat. Samozrejme to neboli žiadne divoké dni, ale aj tú trochu okolitého pohybu, činnosti a záujmu pociťoval s tichými vnútornými otrasmi. Po prudkom týždni odohnal dedkov údiv obyčajný zvyk tak plynulo, ako sa to stáva aj pri tých najťažších zmenách. Zvyknutie si bolo v jeho prípade o to jednoduchšie, lebo nastalo vďaka rutine úzko prepojenej s minulými činnosťami.

Hlavnou náplňou bolo spomínanie. Čím pevnejšie si uvedomoval neodvratný koniec, tým väčšmi sa zameriaval na prežívanie v jeho očiach tak jagavých chvíľ strávených s ňou a tým častejšie mu v mysli poletovali nové, zdanlivo zabudnuté spomienky. Vynárali sa preto, že sa o ne okrem ich uschovávatel'a zaujímal aj niekto ďalší. Počuť ho pri rozprávaní mohol ktokoľvek, ale iba *ona* mu skutočne, pozorne a so záujmom po dlhej dobe prehliadania načúvala. Neprerušovala ho, precítili spolu každý okamih a starkému sa vďaka nej podarilo cenu svojich zážitkov niekoľkokrát znásobiť. Vlastne takú hodnotu už mali, no v najhorších dňoch vyplnených napätím medzi ním a synom mu ich dôležitosť unikala.

Dohovorenú hodinu rozhovoru očakával každé doobedie s rovnakým radostným napätím. Renátka zaklopala celkom potichu. Včera sa jej zveril so svojou nečakanou citlivosťou a ohromením, zapamätala si všetko. Keďže bol niekedy prislabý na odzdravenie, čo strnulé ležanie na posteli prezrádzalo aj dnes, na pozdrav sa naňho len povzbudzujúco usmiala, takže sa nemusel namáhať slovami. Dojem z hranatých okuliarov, ktoré by mohli prezrádzať prevahu strojeného uvažovania nad cítením, vyvracali pramene svetlých vlasov vlniacich sa okolo bledo modrých kamienkov na náušniciach a náhrdelníku ladiacimi s pohľadom plným dobroty zvýraznenej neprestajnou veselosťou. Prijemný vzhľad zrelej ženy umocňoval v užasnutom dedkovi obraz pravého anjela z nebies. Nedokázal si ju predstaviť zamračenú. Sestrine pohyby boli upokojujúce, hlas zjemnený dlhoročnými skúsenosťami, ústa sa neskrúcali do netrpezlivej grimasy. Málo slovami nechávala priestor pacientom s potrebou vyrozprávať sa, tých unavených tešila vlastnými príbehmi a zvedavcov rozosmievala pohotovými odpoveďami.

Na vedľajší stolík z tmavého dreva položila okrem liekov aj horúcu kávu. Na obľúbené dobroty tiež nikdy nezabudla. Opatrne si prisadla k posteli a obzrela sa po izbe, akoby z priestoru vyciťovala panujúcu náladu a podľa nej plánovala svoje nasledujúce kroky. Rutinnú starostlivosť o pacientovo chradnúce telo už vykonala iná sestra. Rovnako dôležitou, no nestanovenou úlohou bolo ponúknuť porozumenia a úľavy, ktorú kvôli prirodzenému talentu spojenému s dlhým skúmaním ľudského cítenia vedela Renátka poskytnúť každému.

Dedko pomaly zdvihol ruku k dlani spočívajúcej na hebkej deke. S porozumením mu ju stisla ešte skôr, ako ju stihol premiestniť bližšie k želanému miestu. Zvráskavená tvár náhle poznačená žiaľom vniesla do očí Renátky viac vystrašenia ako prekvapenia. Jej pozornosti dosiaľ starostlivo ukryvaný nepokoj unikal. Nebolo zrejmé, či by si ho po ďalších dňoch strávených rozhovormi všimla nebyť starkého rezignácie. Nervozita z odchodu a hmla vyplňujúca prvé dni jeho pobytu v zariadení zasunula potláčané pocity ešte hlbšie. Na rozhodný stisk ruky čakal ako na znamenie nutného odpustenia. Musel sa niekomu zveriť. V iskrivých očiach sestry pred ním videl jej pohľad, jej jasnú tvár čakajúcu na manželovo oslobodenie.

Renátka pochopila svoju úlohu, druhý stisk povzbudzoval. Slová z pier vychádzali samy. „Neviem, kvôli čomu sme sa pohádali. Iste nejaká maličkosť. Vo vzťahu sa podobné nezmyselné škriepky sem-tam udejú,“ začal chrapľavým hlasom potichu, no rozhodne. Po prvých vetách odhodlanie ustúpilo, suché oči sa zaliali slzami.

„Odišla nahnevaná. Ani nie tak na mňa, ale na okolnosti, za ktorých sme sa neudobrili. Ja som bol skôr sklamaný vlastnou hlúposťou. Po jej návrate by sme si určite jednoducho odpustili, zabudli. Neprišlo k tomu. Ona neprišla. Čakal som do večera čudujúc sa prehnanej miere, akou na ňu roztržka doľahla, neuvažoval som nad inými možnosťami. Na moje otázky nečakane odpovedalo zazvonenie zvončeka. Bol to policajt. Tváril sa nanajvýš súcitne.“

Nevládal pokračovať. Sestričke sa na tvári zjavil ešte ľútostivejší výraz, vytušila pokračovanie a začala hľadať možnosť pomôcť mu. Dedkov namáhavo nasadený úsmev prezrádzal, že najväčšiu podporu mu práve dáva. Pri rozprávaní za sebou zanechal všetko ťaživé, hľadel pri tom do očí aj jej. Bola tam, úsmev z mäkkých pier nezmizol. Obidve prežívali úľavu spolu s ním. Zdroj slz kropiacich sestrinu chvejúcu sa dlaň sa plynule menil zo zadrživanej bolesti na nesmierne vyjasnenie. Takto sa bude cítiť po opustení pozemského života, takáto bude radosť naozaj s ňou.

Ostávalo jediné. Synovi žiara nechýbala, bola iba utlmená obviňovaním. Najťažšie bolo odpustiť sebe, všetko ďalšie prišlo samo. Zabuchnuté dvere sa pod náporom uvedomenia si neprávosti uzmierene otvorili. Renátku ich udobrenie upokojilo takmer rovnako oslobodzujúco ako ich samých.

Starký viac nemusel prosiť. Akvárium sa ocitlo pri posteli na pristavenom stolíku hneď na druhý deň. Vlnenie hladiny odháňalo bolesť. Dedkov život dohorieval sprevádzaný svetlom, rybičkami a jej teplou dlaňou. Nikdy tie prsty nepustil.

Hana Vorobelová, 9.A

Bábika z rozprávky

Záchranky zastali pred opustenou zhorenou bytovkou na konci mesta. Z auta vystúpili dvaja záchranári a rozbehli sa dnu. Zažali baterky a začali prehľadávať budovu. Prvé poschodie bytu sa zachovalo najviac. Skromná kuchyňa. Asi bývala bielej farby s prechodom do obývačky, v ktorej bol iba malý plastový stolček so stoličkami a obhorená stopa po gauči. Všetky steny a predmety boli zničené a celé čierne od ohňa. Nikto tam nebol. Presunuli sa na horné poschodie. Ísť po schodoch bolo nebezpečné.

Začuli tichý zvuk, akoby ľudský plač. Podišli k jednej z izieb a nazreli dnu. V kúte izby sedeli malé deti. Chlapec a dievča. Snažili sa skryť, pretože si asi mysleli, že im chcú ublížiť. Záchranári sa k nim pomaly približovali a prihovárali sa k nim jemným hlasom. Vedeli, že sa boja. Boli kosť a koža, vážili sotva pár kíl, bolo jasné, že už dlho nič nejedli.

Na otázky neodpovedali, nerozprávali sa ani medzi sebou. Dievčatko sa nijako nemykalo ani nebránilo, ale keď sa snažili podvihnúť chlapca, začal kričať. Od bolesti. Zistili, že má zlomenú nohu, pravdepodobne dlho neliečenú. V nemocnici ho rýchlo zobrali do operačnej sály. Sestra zatiaľ umyla dievča a dala mu jedlo. Chcela zistiť aspoň jeho meno, no dievča odmietalo rozprávať. Nachvíľu ho nechala v izbe samo. Dievča sa rozhliadalo po izbe. Na stene pri dverách bol nakreslený Janko Hraško ako sedí v lyžičke, vedľa neho bol kohút ako stojí na plote a kikirika. Na druhej stene boli tri princezné a vedľa nich dvanásť mesiačikov. Na tretej stene bolo veľké okno s výhľadom na záhradu.

Zamyslené dievča prekvapila sestrička s knihami v ruke. „Chceš, aby som ti prečítala nejakú rozprávku?“ opýtala sa sestrička. Dievča kývlo hlavou. Sestra sa veľmi potešila, že s ňou aspoň nejako komunikuje. „Akú z týchto chceš?“ Dievča ukázalo na knihu o siedmich kozliatkach. „Táto je moja obľúbená!“, vykričla sestrička. Začala čítať. V pasáži, keď sa chce vlk dostať do domu druhýkrát si všimla, že dievčatko zaspalo.

Počas spánku k dievčatku priviezli aj chlapca, ktorý bol po operácii. Večer ich sestrička prišla skontrolovať, no oni ešte stále spali. Aj tak podišla k dievčaťu, aby mu zmerala teplotu. Otvorilo oči. „Dobré ráno,“ povedala sestrička. Dievča sa obzeralo po izbe a jemným hlasom odvetila: „Dobré, dobré“. Sestra bola prekvapená. Sadla si k nej na stolček. „Ako sa voláš?“ opýtala sa. „Anna. Svoje priezvisko si nepamätám,“ odvetila. „Máš krásne meno. Vieš aj to, ako sa volá tvoj kamarát?“ „Áno, volá sa Juraj, je to môj starší brat.“ „Ešte sme nedočítali rozprávku, chceš ju dočítať?“ „Áno, prosím“ povedala Anna a sadla si na posteľ. Sestra dočítala príbeh a všimla si nedotknutý obed. „Nie si hladná?“ opýtala sa a vzala do ruky tanier. Dievča iba pokrútilo nesúhlasne hlavou, otočila sa na bok a so zavretými očami dodala: „Ešte jednu rozprávku.“

V noci ich sestra prišla znova skontrolovať. Anna bola v poriadku, ale pri Jurajovi si všimla znížený tlkot srdca. Sestrička reagovala veľmi rýchlo, bolo nutné chlapca opäť operovať. Po operácii bol veľmi slabý už nemal silu ani dýchať. Doktori sa snažili robiť, čo mohli, no Juraj už to nezvládol. Nadránom umrel.

Sestry sa rozhodli, že to zatiaľ Anne nepovedia. Anna bola slabá a nechcela jesť. Ráno sestra Anne povedala, že Juraj musel ísť na inú izbu, pretože potreboval pokoj a ticho, aby

nabral nové sily. Anna prikývla hlavou a znova si ľahla. Sestra jej položila tácku s raňajkami na posteľ. „Sľúb mi, že to zješ,“ povedala a odišla predtým, než Anna stihla odpovedať.

Cestou do kancelárie dostala nápad, ktorý by mohol dievčatku pomôcť. Sadla si do kresla a začala písať knižku o bábике Emily. Napísala ju presne podľa Anny. Emily bola slabá a chorá. Potrebovala jesť, aby nabrala silu a uzdravila sa. Vybrala si bábiku z hračiek pre deti a nakreslila ju na obal. Tam bola ešte chorá a smutná, no na poslednej strane sa už usmievala. Kolegyne jej vraveli, že iba stráca čas, že to na ňu nezaberie, no ona sa nevzdala. „Veď za pokus to predsa stojí!“ nahnevane odvetila.

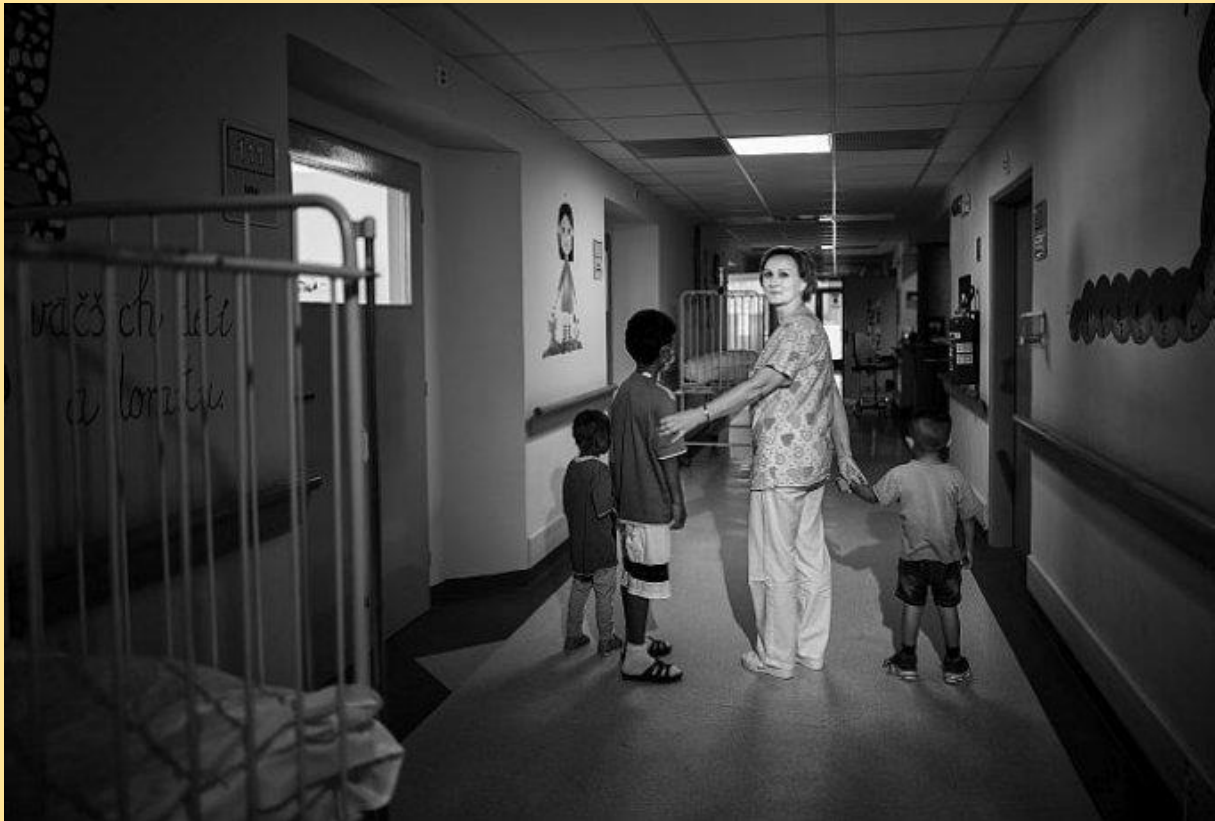
Zaklopala a vošla do Anninej izby. Ukázala jej bábiku a povedala, že bábika je chorá a keď sa nevylieči, zomrie. „Pomôžeš mi bábiku vyliečiť?“ pošepala Anne do ucha. Anna si zobrala bábiku a objala ju svojimi tenkými rukami. Sestra jej dala knihu. „Týmto sa musíš riadiť, aby si Emily vyliečila. Počkaj, prečítam ti ju, len niečo donesiem,“ povedala a išla po ryžovú kašu. Vrátila sa a začala čítať. Anna hneď začala kŕmiť bábiku a sama odjedla trocha kaše a zapila to bylinkovým čajom. O bábiku sa príkladne starala. Hladkala ju, kŕmila, rozprávala sa s ňou, hriala ju, kreslila jej obrázky. Dokonca prosila sestričky, aby jej čítali rozprávky.

Už o pár dní bolo na Anne vidno zmenu. Už nebola chorobne vychudnutá a miestami sa na jej tvári objavil jemný náznak úsmevu. Nemohla umrieť, lebo by umrela aj Emily.

Nina Vašková, 9.A

Ilustrácia: Nina Vašková

Zázračný dotyk

Detská nežnosť. Aj takto by sa dali opísať prvé dotyky novorodenca a matky. No o prvý krok sa vždy s jemnosťou postarajú pôrodné či zdravotné sestry. Keď sa v miestnosti ozýva plač malého telička a izbou sa nesie vôňa novorodenca, úloha sestier je tá najdôležitejšia a zároveň jedna z najkrajších. Zavinúť dieťa do voňavej perinky a postarať sa oňho ako o svoje vlastné.

„O chvíľu k nám dorazí rodička s ťažkými bolesťami. Niečo nebude v poriadku.“ Doznel trasúci sa mužský hlas v rozhlase. Bol január. Hodinky v aute ukazovali pol desiatej večer. Vonku začalo husto snežiť. Záveje na cestách sa rýchlo rozširovali a veľa trás bolo neprístupných. „Vaše meno?“ „Barbora.“ „Ešte vydržte desať minút a sme v nemocnici. Barbora, Nevzdávajte to. Naozaj robíme, čo môžeme.“ Vonku bola tma a hustá hmla. Bolo náročné rozoznať semaforey od blikajúcich svetiel áut. Minúty bežali priveľmi rýchlo a žena, ktorá sa zvljala od bolesti, pomaly upadala do bezvedomia. Tentoraz boli svetelné signály nemocničnej sanitky nepotrebné, keďže vodiči sotva niečo videli. A húkačky bezúčelné. Bolo nemožné vytvoriť tretí voľný pruh pre nemocničné vozidlo v týchto katastrofických

podmienkach. „Posledných pár minút a sme tam!“ kričala zdravotníčka bojac sa o pacientku v ťažkých bolestiach. Sanitka dorazila na parkovisko a prudko zabrzdila. Zdravotníci vyskočili z auta a po tmavej chodbe sa ponáhľali na operačný sál. Vo vzduchu bol cítiť adrenalín, ale aj veľké obavy. V málo prípadoch sa totiž stáva, že sa matka dokonca trasie od bolesti.

Nemocnica sa dnes večer nachádzala v mimoriadnom stave, pretože išlo o záchranu nového života a matky, ktorí nemuseli prežiť. Preto na sál zavolali najlepšie kvalifikovanú pôrodnú sestru, ktorá mala v zbierke už niekoľko ocenení a diplomov. Mohutné biele dvere sa doširoka otvorili. Pohľadom prebehla po celej miestnosti a dramaticky si obliekla biely plášť. Nasadila gumové rukavice a ladne pribehla k ležadlu. Pôrod trval 3 hodiny a niekoľko minút.

Narodil sa chlapec. „Tomáš,“ povedala Barbora so slzami v kútikoch oka. Mal belaso modré oči, holú hlavičku a jemnú pokožku. Chlapca ako prvá zobrala do náručia zdravotná sestra Anna, ktorá bola v tej dobe na správnom mieste. Bola totiž neskorá noc a všetci už oddychovali doma po ťažkom a dlhom dni. Pohládila ho po temene hlavy a zabalila ho do bielej perinky s nádychom striebornej farby. Potom ho podala matke a úprimne sa usmiala. Barbora úsmev opätovala, a tým prejavila vďaku. Keď sa všetci rozišli, sestrička uložila dieťa do vedľajšej izby. Znova ho pohládila po hlavičke a nežne sa usmiala. Ostatné deti v malých postieľkach už spali. Napriek tomu pohládila každé jedno. Ako mala vo zvyku. Cestou k recepcii sa ešte raz zastavila pri Barbore. „Vyspite sa, zajtra Vás čaká ťažký deň.“

Noc prebehla pokojne, no ráno naberalo na zlej atmosfére. Všetkých totiž zobudil neznesiteľne hlučný plač z izby, kde spali všetky čerstvo narodené deti. Aj malý Tomáš. Keď sestričky otvorili dvere do miestnosti, po tele im prebehol mráz. A to kvôli otvorenému oknu. Muselo sa samo pootvoriť už v noci, keďže bola vonku silná víchrica s hustým snežením. Počasie bolo v týchto januárových dňoch nepredvídateľné. Okamžite odniesli všetky deti do inej miestnosti, kde bolo zapnuté kúrenie a dúfali, že sa žiadne nenachladilo. „Doktor Lajaš, čo najskôr sa dostavte do nemocničnej izby číslo 113, prosím,“ dohovoril hlas v rozhlase. Doktor Lajaš bol najlepší detský lekár a chirurg v okolí. „Potrebujeme, aby ste poriadne prezrel každé jedno dieťa kvôli nešťastnej udalosti. V noci sa tu otvorilo okno. Asi bolo zle privreté. No určite neúmyselne.“ povedala Anna. „Samozrejme. Podajte mi,

prosím, stetoskop.“ Vyšetřil jedno malé telíčko po druhom. No jedno nebolo v poriadku. Tomáš. Anna pomalým krokom prešla k Tomášovi, pohladkala ho po jemnej pokožke a z oka jej vypadla slza. Lajaš na ňu upriamil pohľad. Očami mihol k dverám a spolu šli za mamičkou Tomáša. Barbora v tej chvíli pozerala von oknom a niečo si spievala. Okno bolo pootvorené. V izbe bol chlad, ktorý trochu opisoval zlú situáciu. „Váš syn má problém s dýchaním. Ledva sa môže nadýchnuť.“ Barbora si okamžite sadla na posteľ a vystrašeným hlasom povedala: „Vedela som, že to príde. Viete, keď som bola tehotná, od stresu som si párkrát potiahla z cigarety. Je to moja vina. Prosím, pomôžte mu,“ rozplakala sa. Začala hystericky kašľať a obviňovať samú seba. Aj napriek profesionálnemu postojú doktora a sestričky ich ovládol súcit, no zároveň hnev. „Váš syn potrebuje operáciu. Barbora, vy tu s nami ešte zostanete pár dní. Potom pôjdete domov. Tomáša si tu necháme.“

Stmievalo sa. Vonku bolo pochmúrne počasie, a to vzbudzovalo nepríjemný pocit. Anna sa išla postarať o deti, ako to robila zvyčajne. Obzvlášť o Tomáša. Bolo jej ho ľúto, a tak tam zostala pár minút. Sadla si na stoličku a chytila ho za jemnú rúčku. Hladila ho a pohmkávala si detskú uspávanku. Keď sklonila hlavu, dieťa začalo lapať po dychu. Nemohlo sa nadýchnuť a mykalo rukami. Bol to hrozný pohľad. Zazvonila na zvonček vedľa dverí a naraz pribehlo pár zdravotných sestier a Lajaš. „Rýchlo Tomáša presuňte do operačnej sály. Budeme potrebovať šťastie, aby to vôbec prežil.“ Anna sa cítila previnilo, aj keď ju sestričky utešovali, že to nie je jej vina. Jej momentálnou povinnosťou bolo oznámiť Barbore, že jej syn nemusí ostať pri nej a zároveň ju upokojiť. Akonáhle jej to povedala, Barbora sa psychicky zrútila. Napila sa vody a prudko si sadla. Anna chcela držať malého Tomáša pri operácii za ruku, a tak k nej poslala dve iné sestričky. Keď odchádzala, z dverí sa ozývala tichá ozvena. „Zachráňte mi, prosím, moje dieťa!“ zopakovala to päťkrát a hlas sa zmenil na úzkostný plač.

Anna si obliekla plášť, čiapku a rukavice. S obavami vošla do miestnosti, kde už ležal Tomáš a nad ním stál Lajaš. Nebola pripravená na smrť dieťaťa, a tak sa aspoň v duchu modlila. „Môžeme?“ spýtal sa. Anna pevne stisla Tomášovu dlaň a odvrátila zrak. Bol to hrozný pohľad, vidieť ležať to malé nevinné a bezmocné telíčko na operačnom stole. A pri myšlienke, že sa nemusí vrátiť späť, cez ňu prebehol mráz a celá sa striasla.

Vyzeralo to na úspešnú operáciu, no niečo sa muselo pokaziť. „Stráca sa!“ kričal Lajoš. Anna stisla Tomášovu ruku ešte pevnejšie, až ju boleli prsty. Na čiernej obrazovke zrazu začala svietiť červená farba a tepová čiara mierila nižšie a nižšie. Všetci robili, čo mohli. Do okna začali padať kvapky dažďa. To situáciu nezlepšovalo. Naopak, vyrušovalo to celý zdravotnícky personál. Anne sa podlomili kolená, no Tomášovu ruku nepustila. V myšlienkach mala len to najhoršie. Začala sa jej točiť hlava. Tepová frekvencia ukazovala takmer rovnú čiaru. Malému telíčku sa nezdvíhal hrudník. Tomáš už nedýchal. Anna sa zložila na zem, no jej ruka pevne zvíjala Tomášovu. Prevládol ju mohutný strach, no snažila sa myslieť aspoň trochu pozitívne. Jej druhú dlaň položila tak isto na Tomášovu ruku. „Je späť! Máme ho!“ Tep skákal hore dole. Presne tak, ako to má byť. Tomáš sa zhlboka nadýchol a jeho malá dlaň pevne stlačila Anninu. Atmosféra sa okamžite preladila na pozitívnu vlnu. Lajoš si stiahol gumené rukavice a šiel oznámiť Tomášovej mame radostnú informáciu, zatiaľ čo Anna nepustila Tomášovu ruku a hladila ho po tvári.

O pár dní vošla do izby a s úsmevom ho položila k mame. Barbora sa nežne usmiala. So slzami v očiach si obzrela svoje dieťa a ďakovala lekárovi. „Nedakujte mne. Ďakujte sestre Anne za vieru a pevný stisk.“ Keď to dopovedal, otočil sa k Anne a vtipne na ňu žmurkol. Anna sa začervenala a chvíľu hľadela na Barboru a malého Tomáška.

Klára Vaščáková, 9.A

Slovo na záver

Tešíme sa, že ste dočítali naše príspevky až do posledného písmenka! Hoci o pár dní začne zaslúžený odpočinok po desaťmesačnej tvrdej práci, veríme, že okrem výletov, táborov, športu ste si vyhradili čas aj na tvorivé činnosti, napríklad na písanie a tvorbu výtvarných prác a v septembri prekvapíte svojich učiteľov. Dúfame, že sa o rok nájdú noví členovia redakčnej rady, keďže ju momentálne tvoria dievčatá deviateho ročníka, ktoré o rok čakajú nové príležitosti na stredných školách.

Prajem Vám krásne leto a veľa inšpirácií!

Redakčná rada

Zloženie redakčnej rady

Žiaci:

Nina Vašková (9.A), Hana Vorobelová (9.A), Klára Vaščáková (9.A)

Učitelia:

Mgr. Mária Popjaková, Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Nikola Varcholíková

Použité internetové zdroje

<https://po-kraj.sk/sk/kraj-ponuka/ankety-sutaze/sestry-kraja/>

Charllotte Javorská, 7.A